



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 345/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. O. F., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní o nariadenie predbežného opatrenia vedenom pod sp. zn. 13 C/47/2009 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť Mgr. O. F. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júla 2011 doručená sťažnosť Mgr. O. F. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní o nariadenie predbežného opatrenia vedenom pod sp. zn. 13 C/47/2009 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti okrem iného vyplýva, že *„Sťažovateľ svojím žalobným návrhom v konaní na Okresnom súde Bratislava IV 11. 10. 2005 žaloval Slobodu zvierat o. z. a spol. na vydanie psov. Ako zo skutočností uvedeného stavu v konaní vyplýva, súdy konanie neúmerne predlžovali takto:*

*Okresný súd Bratislava IV postúpil vec bez vydania predbežného opatrenia Okresnému súdu Bratislava II 23. 2. 2009.*

*Dňa 16. 3. 2011 Okresný súd Bratislava II rozhodol o zastavení konania sťažovateľovi v časti vydania jeho 33 psov, lebo údajne na Okresnom súde Bratislava I prebieha konanie o tej istej veci, ktoré v danom čase nebolo právoplatné ukončené.*

*O zamietnutí nariadenia predbežného opatrenia súd rozhodol následne až dňa 31. 5. 2011 uznesením, ktoré bolo doručené sťažovateľovi 30. 6. 2011.*

*Vo vyjadrení Okresného súdu Bratislava II predseda súdu potvrdil skutočnosť, že vo veci rozhodnutia o návrhu na predbežné opatrenie č. k. 13 C 47/2009 došlo k prieťahom konania, avšak jeho ospravedlnenie nie je postačujúce.“*

Ďalej sťažovateľ uviedol, že *„... preto žiada Okresný súd Bratislava IV a II zaplatiť nemajetkovú ujmu z dôvodu prieťahov v konaní o predbežnom opatrení, ku ktorým sa súd prostredníctvom svojho predsedu v konaní č. k. 13 C 47/2009 priznal, a tým je zodpovednosť oboch súdov za škodu, ktorou sa rozumie aj nemajetková ujma, objektívna a nemôžu sa jej zbaviť. V dôsledku absencie predbežného opatrenia a prieťahov konania vo veci asanačný podnik S., o. z., ktorého predmetom podnikania nie je láska k zvieratám, sťažovateľove psy utýral, keď ich pozbavil práva na domov a neskôr na život ich utratením, aby tým dokonal účasť na trestnom čine, ktorým bolo spochybnené vlastníctvo sťažovateľa na majetok, a ktoré ukradol z bytu sťažovateľa na... a zo záhrady na S., kam vnikol odstránením prekážky.“*



Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil, že okresný súd v konaní o nariadenie predbežného opatrenia vedenom pod sp. zn. 13 C/47/2009 porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby mu priznal finančné zadost'učinenie v sume 3 000 000 €, aby mu ustanovil právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a napokon aby mu priznal úhradu trov konania.

## II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy,

ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby ten orgán (okresný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

(m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

Ústavný súd konštatuje, že predmetom sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti tvrdenia sťažovateľa, podľa ktorého postupom okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o jeho návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C/47/2009 malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Zo sťažnosti, ako aj zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd o návrhu sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia rozhodol uznesením sp. zn. 13 C/47/2009 z 31. mája 2011 tak, že ho zamietol. Uvedené uznesenie prevzal sťažovateľ, ako sa uvádza v sťažnosti, 30. júna 2011. Po podaní odvolania proti predmetnému uzneseniu (8. júla 2011) okresný súd spis s opravným prostriedkom predložil 20. júla 2011 Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie.

Ústavný súd dospel k názoru, že aj keď postup okresného súdu pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nebol náležitý, je zrejmé, že okresný súd o uvedenom návrhu rozhodol ešte pred doručením sťažnosti ústavnému súdu a v čase doručenia sťažnosti, resp. už v čase jej podania na poštovú prepravu (22. júla 2011) sa už spis nachádzal na krajskom súde, ktorý rozhodol o odvolaní sťažovateľa uznesením sp. zn. 5 Co 316/2011 z 29. júla 2011. Okresný súd preto nemohol v čase uplatnenia sťažnosti na ústavnom súde už ani porušovať sťažovateľom v sťažnosti označené práva.

Keďže sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní sťažnosťou podanou na poštovú prepravu 22. júla 2011 a doručenou ústavnému súdu 26. júla 2011, t. j. v čase, keď okresný súd už o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nekonal, a teda k porušovaniu označených práv už nemohlo dochádzať, ústavný súd

sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi v nej uplatnenými nezaoberal.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2011